

La que sempre té un plat quan arriba Nadal.
La que no vol ningú si un bon dia pren mal.
La que no té més fills que els fills dels seus germans.
La que diu: «Tot va bé». La que diu: «Tant se val».

I el Diumenge de Rams comprarà al seu fillol
un palmó llarg i blanc i un parell de mitjons
i a l'església tots dos faran com fa el mossèn
i lloaran Jesús que entra a Jerusalem...

Li darà vint durets per obrir una llibreta:
cal estalviar els diners com sempre ha fet la tieta.

I un dia s'ha de morir, més o menys com tothom.
Se l'endurà una grip cap al forat profund.
Llavors ja haurà pagat el nínxol i el taüt,
els salms dels capellans, les misses de difunts

i les flors que seguiran el seu enterrement;
són coses que sovint les oblida la gent,
i fan bonic les flors amb negres draps penjant
i al darrera uns amics, descoberts fa un instant

i una esquela que diu... «Ha mort la senyoreta...
...descansi en pau. AMÉN»... I oblidarem la tieta.